

ĐC

168

YŨ MINH THÚY

Ánh Trăng

TẬP TRUYỆN NGẮN

NHÀ XUẤT BẢN HẢI PHÒNG

VŨ MINH THÚY

ĐC. 83
A-107TR.

Ánh Trăng

Tập truyện ngắn

ĐC. 168

NHÀ XUẤT BẢN HẢI PHÒNG - 1999

HẠNH PHÚC

Em khóc.

Đôi vai nhỏ bé rung lên từng chập. Người em bỗng bênh tan chảy như tảng băng gặp nắng xuân, đôi môi bỗng rộp như lên cơn sốt. Cuộc gặp gỡ bất ngờ, xót xa và hạnh phúc tràn ngập tâm hồn em.

- Mẹ! - Em giật mình thảng thốt nghe tiếng gọi của con trai. Tình mẫu tử như một đợt sóng ào ạt xô bờ, vò xé trái tim em. Chỉ một chút nữa thôi, em sẽ ngã vào đại dương thăm thẳm, mênh mông.

Không! - Em thét lên, đau đớn.

Rời vai người yêu, em bàng hoàng, ngơ ngác.

- Sao vậy em? - Chàng hoảng hốt, nắm chặt bàn tay em, nhìn sâu vào đôi mắt long lanh nước.

- Dạ, không, không có gì đâu! - Em bối rối trả lời.

Lát sau, trái tim loạn nhịp của em đập dụi dần. Trăng lóng lánh tận đáy hồ trong vắt. Em lau

vội nước mắt, mỉm cười :

- Ta về nghỉ thôi, anh!

- Từ từ đã em. Đã bao nhiêu năm nay... - Chàng níu tay em, cầu khẩn.

- Tha lỗi cho em! - Em cười thật dịu dàng, trong khi mắt em vẫn long lanh nước.

- Vậy anh đưa em về! - Chàng ân cần.

- Nhà cô em gần đây, em tự về được mà!

Chàng nhìn hút bóng em, buồn bã. Em bước từng bước bập bõm, như người mộng du, trở về khu phố nghèo, thao thức miên man bên người cô đã nồng nàn ngon giấc. Ngoài khung cửa sổ, vầng đông đã ửng hồng.

Ngày ấy, trái tim em thơ ngây non nớt và tâm hồn em trong sáng. Em học giỏi và hoạt bát. Em không hề biết rằng ánh mắt dịu dàng, đen mượt hơi buồn của em lại có thể trở thành ngọn lửa, thiêu đốt các chàng trai. Em rất thích một bạn học cùng lớp, người miên trong, học giỏi, đàn giỏi, hát hay. Cả hai làm thành một đôi nhảy đẹp nhất lớp. Tình yêu của chàng và em là niềm đam mê thánh thiện, trong suốt như pha lê. Cả hai đều thích thể thao, âm nhạc, điện ảnh... Bất kỳ

hoạt động nào của lớp, của trường cũng đều cuốn hút em và chàng. Cuộc sống của em lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười.

Nếu so với gia đình em, bố mẹ chàng nghèo lắm. Họ là nông dân, cả cuộc đời bới đất lật cỏ trên miền cát bỏng. Còn bố em là trưởng phòng giao đất và thu hồi đất của Sở Địa chính, mẹ em là trưởng phòng tổ chức của một cơ quan kinh doanh có tiếng.

Mỗi tháng em về thăm nhà một lần, “xin viện trợ”. Nhà em cách trường 40 km. Mỗi khi em về, mẹ lại mua bao nhiêu là thức ăn ngon. Em sung sướng đón con gà luộc mẹ vừa vớt ra vàng ươm, thơm phức, bốc hơi nghi ngút, lấy dao chặt chiếc đùi sát đến tận lườn, giã vờ gặm gặm trước mặt mẹ, rồi rón rén đi thật nhanh lên nhà, gói vào giấy báo: em dành riêng cho chàng! Phần các bạn, em nhờ mẹ lựa những thức ăn khô thật ngon, gói mỗi thứ một bọc. Lần nào cũng vậy, chúng nó sung sướng chia nhau. Sinh viên mà!

Hạnh phúc biết bao mỗi chiều chủ nhật, chàng đón em ở sân ga. Những khi tàu muộn, chàng vẫn kiên nhẫn đợi chờ trên sân ga vắng lặng,

sương buông mờ tím. Lại sóng đôi, tiếng cười em giòn tan, trống vắng làm ấm cả không gian.

Chàng nghèo, nhưng chàng tự trọng ghê gớm. Chàng luôn luôn từ chối những đồng tiền của em. Em chỉ còn một cách duy nhất là đòi giữ hết khoản tiền ít ỏi mà gia đình gửi cho chàng với lý do “để anh tiêu dần”. Em điều chỉnh một cách nghệ thuật, và chàng đã ngây thơ tin rằng, số tiền gia đình cung cấp cho mình vậy là cũng tạm đủ. Còn em thì sung sướng khi được thưởng xuyên “bổ sung” vào số quỹ của chàng. Mà đến khi chàng phát hiện ra điều đó thì sắp kết thúc khóa học. Chàng đã khóc...

Thời gian thấm thoát trôi nhanh. Ba năm học như một bản nhạc vui, nuôi lớn em bởi tình yêu và tri thức đã chấm dứt bằng kỳ thi tốt nghiệp. Mọi người cuống cuồng, chật vật xin việc làm. Tất nhiên, bố đã sắp sẵn cho em một chỗ làm lý tưởng.

Em đưa chàng về ra mắt bố mẹ. Không ai phản đối, song điều kiện để chàng được chấp nhận là phải ở lại đất Bắc công tác vì, em là con một. Ngay lúc ấy, chàng được tin bố đang bệnh nặng,

mong con từng ngày. Mẹ chàng cũng đã già yếu lắm.

Chàng vội vã tạm biệt em.

Cuộc sống đột ngột thay đổi, thời gian dài chia xa làm trái tim em hụt hẫng. Những cánh thư từ nơi chàng khiến em xót xa, và em đã rơi bao nhiêu là nước mắt. Chàng lao vào tất cả mọi việc còn chưa kiếm đủ tiền chữa bệnh cho bố, nói gì đến chuyện xin việc làm? Trong khi đó, xung quanh em, rất nhiều chàng trai tha thiết cầu hôn, song em một mực chối từ.

Lá thư cuối cùng, chàng xin em hãy đi lấy chồng. Từ đó chàng bật tin. Sau một thời gian dài tuyệt vọng vì chờ đợi, em bằng lòng lên xe hoa. May mắn cho em, chồng em là một người tháo vát, thương yêu em hết mực. Nhưng em vẫn buồn. Có lẽ chia tay với mối tình đầu, tuổi trẻ và tình yêu nơi em cùng hết. Em chỉ là một người vợ ngoan hiền, chung thủy, một kế toán giỏi nghiệp vụ ở cơ quan, và chỉ thế mà thôi. Em vẫn âm thầm cất giấu trong tim hình ảnh của chàng.

Thật bất ngờ em gặp lại chàng trong đợt tập huấn nghiệp vụ thanh tra toàn quốc và được biết

chàng vẫn chưa lập gia đình, trong khi con trai em đã lên 7 tuổi. Chàng gầy và già đi nhiều, răn rỏi lên nhiều, song tình cảm với em thì vẫn vậy. Mối tình xưa bùng cháy trong em. Hết giờ học, chàng đưa em đi chơi. Hà Nội dịu dàng trong nắng chiều ấm áp. Hoa ngọc lan nồng nàn ướp hương những con đường. Tay trong tay, em ngắm mình trong hạnh phúc miền ký ức...

Cảm ơn những năm tháng học đường đã ban cho em một tình yêu thánh thiện, bất tử với thời gian để em suốt đời gìn giữ, tôn thờ. Em ước ao một ngày nào đó lại được gặp chàng, và khao khát tạo hóa ban cho mình nghị lực để vượt qua thử thách, giữ trọn bốn phận với chồng. Em luôn mang bên mình báu vật tình yêu, đợi mong kiếp sau sẽ cùng chàng đi đến tận cùng hạnh phúc.

Tháng 8 - 1999

ÁNH TRĂNG

- Hùng, đi đâu giữa lúc mưa gió thế này?

Hùng giật mình, vuốt nước xối trên mặt, lạng lẽ nhìn bạn. Đôi mắt ngấn nước, vô hồn. Chiếc va li đặt dưới chân đã ngã màu, khuy sắp đứt. Biết có chuyện chẳng lành, Huấn, một tay dắt xe, một tay vỗ vai Hùng:

- Ta vào quán cà phê cho ấm cái đã.

Hùng uống lạng lẽ, đôi mắt vờ vờ nhìn bầu trời đầy nước.

- Nào, chuyện gì xảy ra vậy, kể mình nghe đi! - Huấn sốt ruột lên tiếng.

- Chuyện dài lắm, gia đình mình tan vỡ rồi - Hùng buồn bã trả lời.

- Sao? - Huấn tròn mắt, giật tay Hùng - Lại đến nông nỗi này ư? Đã lâu không đến thăm nhau, mình vẫn nghĩ cậu có một gia đình hạnh phúc!

- Đấy là trước kia, còn bây giờ... - Hùng cười, nụ cười như mếu.

- Không thể như vậy được, thế còn con cậu? Thành bé lanh lợi từ bé...

Hùng phẩy tay:

- Ra tòa rồi! Tố để lại toàn bộ tài sản cho con. Tố xót con lắm, cậu biết đấy. Nhưng Hạnh giữ nó; vả lại, hoàn cảnh của tố... phải như vậy thôi. Cô ấy đã thiêu đốt toàn bộ sự nghiệp của tố, theo nghĩa đen. Còn gì nữa đâu?

Huấn thở dài:

- Lại thế nữa! Bây giờ cậu định thế nào?

- Tố lang thang từ sáng đến giờ, có lẽ sẽ về quê ít ngày. Rồi sau đó đi đâu, làm gì, tố cũng không biết nữa!

Huấn vỗ vai Hùng:

- Thôi, tạm thời thế này. Ở gần đây có một ngôi chùa đang cần thợ làm tượng. Chả là các cụ trong làng muốn tôn tạo lại chùa cho đẹp. Mấy hôm nay tố đang tìm người, cậu đồng ý đến giúp tố nhé!

Trời gần tối, hai người mới tới chùa. Vườn chùa vắng lặng, chỉ có tiếng mõ lóc cóc vang lên, tan

vào tán lá. Tiếp họ là một ni cô rất trẻ. Ni cô trái chiều xuống thêm ngôi nhà tổ, rót nước mời hai người, rồi nhỏ nhẹ:

- Hai bác đợi cho một chút, có lẽ cũng sắp hết giờ tụng kinh buổi chiều. Để nhà chùa đi mời sư thầy...

Lát sau, sư thầy thông thả đi xuống ngôi nhà tổ. Bằng thái độ kính cẩn, Huấn giới thiệu sơ qua về Hùng với sư thầy.

Sư thầy mừng rỡ đưa Hùng vào gian nhà đã chuẩn bị sẵn để đón thợ làm tượng. Hùng ngỡ ngác nhìn quanh.

- Thế nhé, bây giờ cậu cứ nghỉ ngơi. Ngày mai sẽ bắt đầu, công việc chắc chắn làm cậu khuây khỏa. Thỉnh thoảng tớ sẽ đến với cậu. - Huấn dúi vào tay Hùng một tập tiền, rồi ấn bàn ngồi xuống giường.

Trời mờ tối, Huấn vội vã tạm biệt bạn.

Căn phòng tĩnh mịch, ẩm ướt, bốc lên mùi ngai ngái, quện với mùi hương trầm từ điện thờ đưa lại, gây cảm giác nao nao, khó chịu. Không cưỡng được sự mệt mỏi, Hùng ngã người xuống giường, nhưng không tài nào ngủ nổi. Anh suy

ngghi miên man. Tại sao thân phận ta lại đến nông nỗi này? Ta đã có một gia đình hạnh phúc, bây giờ... nương nhờ cửa phật! Mà cũng còn may, Huấn tốt quá. Hùng khóc lạng lẽ, nước mắt mặn chát môi, cổ họng anh khô đắng. Hình ảnh đứa con trai mười tuổi, cặp mắt mênh mông đầy nước, nhìn anh; những bức tranh bị vò nát, cháy nham nhỡ; chuỗi ngày ngọt ngào bên người vợ ích kỷ hiện về như một cuốn phim nhức nhối. Bao ký niệm thân thương trĩu mền, bao ước vọng đan xen... Những ngày buồn tủi, xót xa làm lòng anh tan nát.

Hùng là giáo viên trường Cao đẳng Mỹ thuật Việt Nam, anh say mê hội họa từ ngày còn nhỏ. Miền đất Kinh Bắc hiền hòa, cái đẹp vĩnh cửu của con người đầy chất nhân văn truyền thống là chất liệu đầm thấm nuôi dưỡng tâm hồn anh.

Tại gian nhà tập thể giữa thành phố, Hùng miệt mài giữa những tỷ lệ vàng, những đường công tua, những hình khối mẫu mực của hội họa phục hưng.

Ngày đêm, Hùng say mê chìm đắm giữa mênh mông bê bộn của biển màu, anh ăn uống thất

thường, người gầy rộc. Bạn bè rất thương và giới thiệu anh với một cô giáo ở ngoại thành. Lễ cưới của họ được tổ chức đơn giản mà vui. Nhờ đồng nghiệp giúp, Hùng xin được cho Hạnh về dạy học trong thành phố. Họ mua một căn nhà riêng xinh xắn. Một bé trai kháu khỉnh ra đời. Hạnh xinh đẹp, hết lòng thương yêu chồng con. Tổ ấm của họ đơn sơ nhưng xiết bao hạnh phúc.

Cuộc sống đầy những bất ngờ. Mãi làm việc, Hùng không biết rằng tốc độ sống quay cuồng của đô thị đã dần biến đổi Hạnh. Từ một cô gái ngoại thành, nề nếp, cô trở nên thèm khát lối sống xa hoa, dài dặc, trong khi Hùng mài mòn trí tuệ trên những bức tranh thương mại để kiếm tiền nuôi vợ con. Mờ sáng anh đã phải ra máy nước công cộng gánh từng gánh nước về ăn. Nhìn chiếc xe đạp cà khố, chiếc ti vi trắng đen tí xíu, Hạnh không chịu nổi. Mắt cô nhúc nhối trước phố phường sực nức phấn son.

Thợ về nhan nhản khắp đô thị. Khách của Hùng ngày một ít, mỗi bức về giá rẻ đến thảm hại. Hùng chặc lưỡi:

- Chẳng có hàng mà làm thuê thì ta về chơi vậy.
- Ngoài giờ lên lớp, anh miệt mài vẽ, tường nhà

la liệt toàn tranh nghệ thuật, đủ các trường phái. Đồng lương giáo viên hạn hẹp, cuộc sống ngày một túng thiếu. Hạnh cấu gât tức tối, cô bóng gió cạnh khốe anh về việc thiên hạ làm ăn. Hùng hết lời khuyên nhủ, nhưng Hạnh ngày một quá quất. Hùng cố nhịn, anh càng say mê vẽ, tranh của anh đã đi vào giai đoạn sáng tạo. Nhưng anh thành công trong mỹ thuật bao nhiêu thì cuộc sống gia đình khủng hoảng bấy nhiêu. Hạnh sẵn sàng tuôn lên đầu chồng đủ thứ ngôn ngữ sành sỏi chợ trời bất kỳ lúc nào cô muốn. Cô buộc Hùng nghỉ dạy để lấy một số tiền lớn đi buôn. “Nhưng từ bé, anh có biết buôn bán gì đâu?” - Hùng phân bua - “Vả lại anh đã bắt đầu thành công. Hãy giúp anh”.

Hạnh quắc mắt:

- Hay anh sợ vất vả? Lại còn vẽ mới vời! Tất cả những bức tranh đã một năm nay anh mài mòn đùng quần để vẽ cũng không đổi được một bó gạo đâu!

...Và Hạnh dọa nếu Hùng không nghỉ việc, cô sẽ đốt hết tranh, sẽ li dị anh. Cực chẳng đã, anh theo lời Hạnh, vì sợ gia đình tan vỡ, con anh khổ.

Đầu tiên anh buôn vật. Hùng cất mỳ tôm, bánh

kẹo giao cho các hàng bán lẻ. Nhưng anh không có kinh nghiệm. “Họa sĩ tập buôn” rất hay bị lừa. Vốn liếng cạn dần. Hạnh chì chiết, day nghiến. Cô chán nản, lần nữa viết đơn đòi li dị. Nội dung lá đơn xúc phạm anh ghê gớm. Hùng vẫn không ký, họ bắt đầu sống ly thân.

Một hôm không hiểu nghe ai, Hạnh về bàn với Hùng dồn hết vốn theo cậu em di biên giới buôn đồng. Chuyến hàng rủi mất trắng. May mà thoát được thân, không thì nay đã ngồi trong nhà đá. Bị kịch đắm nước mắt kết thúc số phận gia đình Hùng.

Thấy anh thất thế vào nhà như cái xác không hồn, Hạnh tái mặt, nhưng vẫn cố hỏi:

- Hàng thế nào hả anh?

- Còn thế nào nữa, mất trắng cả rồi!

Hạnh run bần bật. Chiếc bát trên tay cô rơi xuống nền nhà, vỡ tan. Hạnh vật mình tru tréo đến phát cuồng, và nhanh như cắt, giật lia lia những bức tranh Hùng mới vẽ, còn treo tạm trên tường, xòe diêm châm lửa đốt. Hùng chột tỉnh, chạy đến giật lại. Nhưng không kịp nữa, Hạnh đã vò nát tất cả thành một đống. Hốt hoảng, Hùng chạy vào nhà trong: trời ơi, toàn bộ phòng tranh đã biến

mất. Hùng đứng chết lặng, đau đớn. Bé Hoàng sợ quá, khóc không thành tiếng.

Ngay tối hôm đó, Hạnh yêu cầu Hùng ký vào đơn ly dị.

Tình yêu đã chết, Hạnh ngày xưa đâu còn nữa, cố níu kéo mà làm gì?

Họ ra tòa. Vì thuận tình, việc ly hôn được giải quyết nhanh chóng. Cầm tờ quyết định trên tay, Hùng bàng hoàng:

- Thế là hết!

Từ tòa án quận, Hùng trở về gặp con lần cuối. Ngoài trời mưa tầm tã, Hùng ôm lấy đứa con, nghẹn ngào:

- Con ơi, bố không muốn xa con, nhưng mẹ con muốn bố rời khỏi nơi đây, con có buồn không?

Trời ơi, đôi mắt đứa con! Lẽ ra, ta không nên hỏi con điều đó, không nên khắc vào tâm hồn trong trắng của nó nỗi đau của con người. Tha thứ cho bố nghe con!

Hùng ôm chặt con, lòng đau thắt. Bé Hoàng nức nở khóc:

- Bố ơi, bố đừng đi.

Nhẹ nhàng và kiên quyết, Hùng rời khỏi con, lao ra đường phố dưới trời mưa tầm tã.

Hùng xát mạnh hai bàn tay lạnh giá. Anh hà hơi cưỡng quýt cho đến khi chúng nóng lên. Đêm tháng giêng, trời trong vắt, trăng mười sáu lung linh rực rỡ soi bóng xuống đáy hồ bán nguyệt nơi vườn chùa. Bên hòn non bộ, ba tượng phật ban ngày trầm tư mặc tưởng, giờ mơ màng trong cảnh vật êm đềm. Dưới ánh trăng huyền ảo, hòn núi trở nên thực hơn. Những ngọn tháp nhỏ dường như vút cao, sinh động. Các mảnh sò dính trên sườn núi ánh lên sáng trắng. Một cây si đổ bóng xuống mặt hồ. Hoa huệ, hoa nhài, hoa mẫu đơn quyền quỵện, nồng nàn một mùi thơm thành kính.

Ao chùa ướt đẫm sương đêm và lóng lánh ánh trăng. Hùng say sưa tận hưởng cảnh đẹp diệu kỳ, vinh hằng của tạo vật. Tư duy hiện thực trong anh mờ đi, nhường chỗ cho thế giới siêu phàm, thế giới các thánh thần. Trí tưởng tượng đưa anh bay bổng trên những tà áo thướt tha, những ngón tay thon thả của các thiên thần. Cảm hứng sáng tạo trở nên dào dạt. Hùng trở về gian nhà làm tượng.

Đến tòa Tam bảo, Hùng bỗng dừng lại. Anh sững sờ trước cảnh tượng lạ kỳ: mùi hương trầm

thơm ngát, ánh trăng chiếu qua những tấm kính trên nóc nhà quỳn với khói hương bảng lảng trong bóng nến mờ tỏ. Tất cả các pho tượng dường như sống dậy dưới ánh sáng huyền ảo, linh thiêng. Những bàn tay cựa quậy, đôi mắt Thích Ca hồn hậu, nhân từ như thấu cả nỗi đau trần thế. Rồi Quan Âm bồ tát, Phật Bà nghìn mắt nghìn tay, các vị A-nam Ca-diếp, Nam Tào Bắc Đẩu... Tất cả cứ lung linh, lung linh... Hùng ngây người trước các vị thần bằng xương, bằng thịt! Anh như nhập vào thế giới thánh thần. Những vết tróc sơn đậm nhạt tạo nên bao nét ưu phiền chua xót trên các khuôn mặt trầm tư. Kia: những bức tượng cũ, và đây: những bức tượng mới, như cùng vươn muôn bàn tay mong xoa dịu nỗi đau của riêng anh... Nhịp đập trái tim anh trở nên thư thái hơn. Hùng chợt thấy nỗi đau của mình bỗng bé nhỏ trước nỗi đau của thế thái nhân tình.

Tình yêu nghệ thuật sống dậy trong anh. Anh lại miệt mài như thuở nào. Những bức tranh ngày một nhiều thêm. Hùng biến nơi ở thành phòng tranh lúc nào không biết. Anh vừa vẽ, vừa tiếp tục phục chế các bức tượng. Anh say mê cả hai. Trong tranh anh có cái gì là lạ, khác trước kia, với

dường nét bay bổng, mềm mại, khoáng đạt hơn; còn những bức tượng như được thổi hồn vào, đầy sinh khí.

Hùng làm việc say sưa, nhiều lúc không nhớ bữa. Sư thầy dặn ni cô Hiền phải chú ý nhắc Hùng mỗi bữa ăn, khi anh chậm đến.

Tiếp xúc với “bác thợ”, ni cô Hiền nhỏ nhẹ, giữ đúng khuôn phép nhà chùa. Hùng thấy bản khoán trong lòng. Ni cô Hiền mới mười tám, mười chín tuổi. Dáng người Hiền thon thả, nước da trắng trẻo, mịn màng, đôi mắt xinh đẹp trên gương mặt trái xoan luôn âm thầm nhìn xuống, hàng mi dài cong vút ẩn giấu nỗi buồn. Điều gì khiến cô gái xinh đẹp ấy quay lưng lại với cuộc đời, tới nương náu nơi cửa Phật? Hùng không được phép hỏi. Anh chỉ xót xa cho Hiền khi nghĩ rằng Hiền sẽ chôn vùi sắc đẹp trong bốn bức tường rêu phong ẩm ướt này.

Thoạt đầu, ni cô Hiền chỉ tiếp xúc với Hùng rất ít qua mỗi lần mời Hùng đi ăn cơm. Nhưng càng ngày, Hiền càng lạ lùng trước công việc của “bác thợ”. Những bức tranh xuất hiện ngày một nhiều, bước chân ni cô Hiền lui tới chỗ Hùng thường xuyên từ lúc nào, Hiền cũng không biết. Hiền

đứng ngoài cửa, nhìn trộm sau lưng Hùng. Anh mãi mê vẽ. Hiền say sưa theo từng nét vẽ của anh. Đôi khi do cảm giác là lạ, Hùng quay lại. Ni cô Hiền đỏ bừng mặt, hàng mi dài chớp chớp. Hiền vội vã lướt đi như một cái bóng trước sự ngỡ ngàng của Hùng.

Hùng bắt đầu quan tâm tới sự thay đổi của Hiền.

Hiền không còn là một ni cô âm thầm buổi ban đầu. Hình như phần đời, cái phần đẹp nhất của con người đã thức dậy trong Hiền. Mỗi khi tiếp xúc với Hùng, khuôn mặt Hiền đột nhiên đỏ bừng, đôi mắt xinh đẹp mọi ngày vẫn âm thầm nhìn xuống, nay không giấu nổi vẻ long lanh. Hùng cảm thấy xao xuyến trước đôi mắt ấy. Trái tim mạch bảo, có lẽ Hiền yêu anh. Vì lẽ gì? Anh không biết nữa.

Nhiều lần trong giấc ngủ, Hùng chấp chờn một tình cảm mơ hồ... Nhưng rồi anh chợt bừng tỉnh. Cửa Phật ngọt ngào hương sắc song vô cùng nghiêm ngặt. Anh không dám phụ lòng tin của sư thầy, của Huấn, của mọi người. Và lại, ni cô Hiền còn quá trẻ...

Càng ngày, ni cô Hiền càng trở nên khác lạ. Ngày ngày, Hiền lặng lẽ làm công việc nhà

chùa, nhưng tâm trí Hiền không tập trung như trước. Kể cả việc tụng kinh, có lẽ Hiền cũng chỉ làm chiếu lệ, rồi lên đến xem Hùng vẽ.

Sợ sự thầy để ý, có lúc cô đứng xa xa, đôi mắt mơ màng nhưng không giấu nổi vẻ nhanh nhẹn tươi vui. Những mảnh đời tươi rói trong các bức tranh của Hùng kéo cô về với cuộc đời sắc mầu, dù cô đã hơn một lần hiểu rằng ẩn náu dưới cái tươi xanh ấy của sự sống là một bể trầm luân. Hiền đã trở lại là cô gái ngoài đời từ bao giờ, không ai biết! Dường như có một nỗi bất hạnh nào đó khiến cô vào đây nương nhờ cửa Phật.

Người họa sĩ miên man giữa sảnh đường ướm dẫm ánh trăng. Từng bông huệ trắng muốt, vươn cao tỏa hương thơm thanh khiết. Bâng khuâng, anh đứng trước khóm hoa trạng nguyên lao xao trong sương, mặc cho dòng hồi tưởng ào ạt trở về. Hạnh, đứa con trai, những bức tranh... Hùng thấy nhức nhối. Nhưng rồi trái tim anh dụ đi khi nghĩ đến Hiền. Hùng trở về nơi làm tượng. Anh lại chau chuốt say sưa.

Bỗng anh giật mình: một mùi thơm lạ - mùi nước hoa nhân tạo, phảng phất rất gần. Trời ơi, mùi nước hoa đêm hôm khuya khoắt, giữa cửa

thiên! Hùng quay lại, ánh mắt giao nhau. Đôi mắt ni cô Hiền mở to long lanh, đôi môi mím chặt trong trạng thái căng thẳng. Hùng nhận ra hơi thở phập phồng từ khuôn ngực không mặc yếm. Anh sững sờ, một luồng điện chạy dọc sống lưng anh. Tay anh run run, không gian như ngưng đọng, một phút bàng hoàng trôi qua... Trong ánh đèn, má Hiền đỏ lựng, môi Hiền run run những lời vô nghĩa, tay Hiền di di di lại trên thân bức tượng:

- Bác thợ ơi, cái này là cái gì cơ?

- À, đây là tà áo thánh mẫu, ni cô ạ - Hùng cũng đã bình tĩnh lại - Khuya rồi, sao ni cô chưa đi nghỉ?

Ni cô Hiền lúng túng. Vừa xấu hổ, vừa sợ sệt, Hiền len lén nhìn ra sân chùa rồi nhẹ nhàng lướt đi.

Hùng không thể làm tiếp được nữa. Từng đợt sóng tình cảm trời dấy làm những ngón tay anh trở nên rã rời. Anh trở lại sảnh đường, miên man dưới ánh trăng. Dường như trời sắp sáng.

Mùi hương trầm ngát thơm đưa Hùng trở về với thực tại. Ni cô Hiền đang thắp những nén hương đầu tiên trong ngày. Hiền đi thong thả, hết bàn thờ này đến bàn thờ khác. Hùng rùng mình, bỗng

hiểu rằng, làm thức dậy tình yêu cuộc sống con người thật khó khăn, nhưng nuôi dưỡng được nó mãi mãi là điều khó khăn gấp bội. Không hiểu ai sẽ lay thức cõi lòng tê dại tan nát của anh? Những bức tượng với sự cô đọng lạ kỳ của nỗi đau nhân thế, hay cái thân hình thanh xuân đang nén nghẹn trong tấm áo nâu sồng kia? Nhưng dấu sức mạnh đó ở đâu, có gì là quan trọng? Điều đáng nói là anh sẽ tìm lại được mình, và biết đâu người con gái kia, cũng sẽ tìm lại được mình sau bao nhiêu ngày phiêu diêu trong hương khói cửa thiền?

Hùng bước ra sân, băng khuâng đứng ngắm hồ bán nguyệt. Trời se lạnh, vầng trăng đã ngả màu sáng bạc. Mặt nước phẳng lặng như gương.

Có tiếng bước chân rất khẽ. Một hòn đá nhỏ ai ném xuống hồ làm nước bắn tung lên. Mặt hồ vỡ òa thành ngàn mảnh gương lóng lánh, Hùng giật mình quay lại. Hiền! Anh định gọi, nhưng Hiền đã lướt đi. Bóng cô thấp thoáng giữa những khóm hoa ngào ngạt tỏa hương.

GIÓ ĐÔNG MÈNH MẠNG

(Giải nhì văn xuôi Hà Nam - 1998)

Tối nay anh về muộn.

Hà cẩn thận buông màn, phủ tấm chăn mỏng cho hai con, rồi bật chiếc đèn ngủ màu xanh, mở cửa bước xuống sân. Đông quê mệnh mang gió. Đêm thoang thoảng hương nếp thơm ngọt ngào. Không gian trong veo, sạch sẽ và yên tĩnh.

Đã lâu lắm rồi, Hà không còn khóc nữa. Vậy mà bây giờ... Cô mỉm cười đón những làn gió mát trong lành, nhưng đôi mắt đắm lệ. Hà lắng nghe... Hình như trong tiếng gió du dương vương vấn chút dỗi hờn.

Hay thật! Người ta cảm nhận hạnh phúc cũng bằng nước mắt ư?

Dậy thì sớm, nhưng Hà lại đi học muộn, mười sáu tuổi vẫn cắp sách tới trường làng. Cô học trò căng tràn sức sống như một thiếu nữ mười tám, mười chín tuổi. Hà đẹp, đôi môi đỏ như thoa son và đôi má lúc nào cũng hồng lên như đánh phấn. Con trai làng trên xóm dưới, kể cả đám trung niên cứ hau háu nhìn vào thân thể cô. Nhưng một gã choai chống nạnh, bīu môi:

- Xì..., cái giống hủi, da nó hồng lên như thế chứ đẹp gì.

Rồi cả bọn cười hô hố. Hà rúm người, che nón kín mặt, rời đám bạn học, chạy tắt đồng về nhà nằm khóc cả ngày, hai mắt sưng húp. Cửa đáng tội, ông nội Hà có bệnh phong. Mỗi khi tiết trời thay đổi, da ông mẩn đỏ. Ông to béo gấp đôi người bình thường, ngón tay to bằng ngón chân cái trẻ con. Không chịu ở với con cháu, ông ngồi bán bánh kẹo, thuốc lá ở đầu làng, tất cả đựng trong cái thúng và cái mẹt, song ít ai dám mua của ông. Người ta sợ lây hủi!

Ngày xưa gia đình ông nội Hà nghèo lắm, bị xếp vào hạng cùng đinh trong làng. Bố Hà là con trai độc nhất. Số ông sát vợ. Cả hai bà vợ trước đều chết, mãi đến bà thứ ba mới đẻ được

chị em Hà. Mẹ Hà cũng là gái hồng nhan!

Hà là con gái cả, chút nhan sắc trời cho bỗng dưng trở thành cái tội. Mấy bà ác khẩu thấy bọn con trai mặc sức tán tỉnh Hà thì gai mắt lắm.

- Con gái nứt mắt mà lẳng la lẳng lơ, rõ giống con mẹ nó - bà Ba lẩm bẩm.

- Thật là... con đi hủi - bà Hai phụ họa.

Không chịu nổi, Hà bỏ học, xin bố tiền mua chiếc thuyền nhỏ cùng đưa em ngày ngày cào hến trên sông, xa lánh tất cả. Thậm chí, cô không lên chợ bán hến mà giao cho đứa em.

Thật trớ trêu, Hà lại lọt vào mắt con trai cả của một gia đình có tiếng khuôn phép nhất nhì làng Thượng. Bố anh là hiệu trưởng trường làng dễ đã hơn chục năm, được làng xã nể trọng. Anh vốn thông minh, học giỏi, nhưng không may thi rớt đại học, sau khi đi bộ đội về trở thành cán bộ xã. Tìm hiểu được biết Hà chẳng có bệnh tật gì, anh trở nên mê say cô gái nét na xinh đẹp. Bông hoa tinh khiết đang bị cuộc đời hắt hủi, như một thách thức vô lý ngày đêm giày vò anh. Anh tìm cách ngỏ lời yêu Hà... Ý thức về thân phận, Hà một mực cự tuyệt, song cô ngày càng dần vật đau khổ. Mồ hôi ban ngày và nước mắt ban đêm

khiến cô trở nên xanh xao. Hà tìm mọi cách lảng tránh anh.

Đứng trên bờ sông nhìn Hà còng lưng kéo hến, anh ứa nước mắt xót xa. Mấy tháng trôi đi như thế, hôm nào anh cũng ra bờ sông, chỗ khuất rặng tre để ngắm Hà. Ngày ngày, cô cặm cụi soi bóng xuống dòng sông xanh biếc, yếu đuối và kiêu hãnh. Cảm thấy cuộc đời cần có Hà giống như một định mệnh, hôm ấy, anh quyết định phải chờ bằng được để gặp Hà. Rồi cô cũng rời thuyền lên bến. Anh nói với Hà nhiều lắm. Cô gái nức nở khóc.

Xóm giềng xì xào... Cái sự anh yêu Hà thật là chuyện lạ. Với bố mẹ anh, đây là việc trời long đất lở. Biết bao ước vọng, ông bà giáo gửi gắm vào "cậu cả". Bố anh đã nói với xã tạo điều kiện cho anh đi học tại chức đại học nông nghiệp. Con dâu ông sẽ phải là con của một gia đình danh giá trong làng. Bây giờ tiêu tan tất cả. Có thể nào ông bà giáo lại thông gia với "tầng lớp cùng đinh", nhiều tai tiếng, còn mắc chứng phong gia truyền!

Bà giáo rên rỉ:

- Làng thiếu gì con gái mà mày lại dâm dàu vào nhà hủ? Quả báo rồi con ơi!

- Mẹ ơi, ông nội cô ấy có truyền bệnh cho cháu gái được đâu. Không tin, mẹ cùng con đến hỏi bác sĩ sẽ rõ.

- Anh giỏi thật! - Ông giáo quát - Cả nhà tôi sẽ từ anh nếu anh còn theo đuổi con bé kia. Hay là anh ăn phải bùa phải bả của nó rồi?

Anh phát khùng, đứng dậy bỏ đi. Mấy ngày sau anh kiên nhẫn thuyết phục bố mẹ, song ông bà giáo không mảy may suy chuyển.

Cuối cùng, ông giáo tuyên bố thẳng:

- Đã thế, từ nay không bố con, mẹ con gì nữa. Công lao bao nhiêu thế là đổ xuống sông xuống biển. Anh đi ra khỏi nhà tôi, đi ngay hôm nay!

Thất vọng, anh buồn bã đứng dậy, lên trụ sở ủy ban xã. Anh sẽ làm việc và ăn ngủ tại đây, chờ đi học.

Thấy con bỏ đi, bà giáo có tiếng là khe khát, giữ gìn, tức tốc đến nhà Hà. Sau một trận dạy bảo ra trò, bà bêu môi, ha dạ ra về. Trong lúc bà giáo còn chưa bước chân ra khỏi cổng, bố Hà đã vác đòn gánh phang con gái tới tấp:

- Này, theo giai này! Tao đánh cho mày què cẳng. Nhục ơi là nhục! Mày không biết thân biết phận, lại dám dâm dâm đầu vào con nhà ấy, hử?

- Con xin bố, con trót dại, từ nay con xin chừa - Hà cuống quýt. Ông già chưa hả cơn nóng, vẫn phang liên tiếp. Hà quần quại đau đớn. Vừa lúc ấy, mẹ cô đi làm đồng về. Bà chạy đến giằng tay ông, khóc lóc:

- Ông ơi, ông tha cho con. Ông đánh nữa, nó chết mất ông ơi.

Bố Hà bưng tỉnh, ngồi phịch xuống nền nhà, mồ hôi vã ra như tắm.

Thấm thoát đã hết hai tháng học kỳ thứ nhất. Trở về, anh tới ngay nhà người yêu. Anh vừa bước chân đến cửa, bị bố Hà chỉ tay vào mặt:

- Anh ra khỏi nhà tôi, ra ngay! Nếu không, tôi sẽ đánh chết nó, đánh chết cả anh, anh hiểu chưa? Nó còn ốm về trận đòn hôm nọ kia. Tại nó mà gia đình tôi nhục nhã, không dám ngẩng mặt lên với xóm làng.

- Cháu xin bác, cháu biết chuyện cả rồi - Anh gần như bật khóc - Nhưng chúng cháu yêu nhau. Cháu sẽ thuyết phục bố mẹ cháu. Nếu không được, chúng cháu sẽ sống tự lập. Cần thiết, chúng cháu đi nơi khác làm ăn. Luật pháp sẽ bảo vệ

chúng cháu. Ở đây, Hà còn khổ suốt đời.

Bố Hà dịu xuống:

- Tôi tin anh, anh có học có khác. Nhưng còn xóm làng, giới ơi... Ông khổ sở rên rỉ.

- Rồi họ sẽ hiểu thôi bác ạ. Vả lại, chúng cháu yêu nhau thì tội tình gì cơ chứ?

- Thôi tùy anh. Nhưng anh đến nhà tôi in ít thôi. Ông thở dài buồn bã, bỏ vào buồng nằm.

Nhìn những vết bầm tím trên thân thể người yêu, tim anh nhói buốt. Bằng mọi giá, anh phải nhanh chóng cưới Hà.

Thấy anh về, cả nhà không ai thềm nói với anh câu nào. Đám em coi thường ông anh cả ra mặt. Lát sau, ông giáo thủng thẳng:

- Tưởng anh giỏi rồi, không thềm bèn mắng đến cái nhà này nữa!

Anh lựa lời:

- Không về nhà thì con còn biết đi đâu nữa? Bố mẹ ạ, con về là để xin bố mẹ..., tội nghiệp cô Hà.

- Thì ra, anh đi học mà vẫn vương vấn đến nó. Thôi dứt ngay, dứt ngay khỏi bản nhà tôi! Tuyệt vọng, anh đứng dậy, đến thẳng nhà Hà, xin phép

được đưa cô lên Ủy ban xã đăng ký. Sợ ông bà giáo nhìn thấy, hai người phải đi tắt đồng. Tủi thân, Hà vừa đi vừa khóc.

- Rồi chúng mình sẽ có con. Lúc ấy, bố mẹ sẽ hết giận. Thời gian nguôi ngoai, nước mắt chảy xuôi, chẳng lẽ bố mẹ lại không nhận con, nhận cháu - Anh cố gắng động viên Hà.

Từ đó ngày ngày sau giờ làm việc, anh hết đứng lại ngồi, mong sao trời chóng tối. Hà chờ anh ở bến sông. Con thuyền bồng bênh trên dòng nước lóng lánh sao đêm. Sông nước êm đềm, tình yêu đã mau chóng xoa dịu vết thương lòng và những đòn roi bầm tím.

Rồi Hà mang thai. Cái thai cứ lớn dần cùng với niềm hy vọng của đôi trẻ.

Nhưng thật không ngờ, tại một buổi chợ, cô gái bụng mang dạ chứa tơi tả trước trận đòn của bà giáo. Bà túm tóc, giang tay tát vào mặt Hà, rồi dúi cô ngã sấp xuống nền chợ nhầy nhựa đất bùn. Chỉ tay vào mặt Hà, bà giáo nghiêng răng:

- Con đi, mày là con đi lại chực hóa bà. Mày đã cướp con tao! Mày... Hà khóc ngất. Các bà, các chị thương xót dìu cô xuống đò, đưa về nhà.

Anh giận bà giáo lắm. Ngay lập tức, anh xin xà cho mượn miếng đất ven sông, dựng tạm một căn nhà tranh vách đất, đưa vợ về chăm sóc. Cũng may cái thai không làm sao. Ít lâu sau, con gái anh ra đời. Anh lại tiếp tục đi học. Được hai năm, Hà lại sinh con trai. Cuộc sống chật vật vô cùng. Ngoài mấy sào ruộng cấy, Hà vẫn tảo tần kéo hén trên sông. Tuy vậy, cô rất vui. Nhờ giờ, hai đứa trẻ xinh xắn kháu khỉnh, cứ bông bông lớn. Đứa con gái giống mẹ như đúc. Vợ chồng Hà được xã cấp cho một mảnh đất để làm nhà. Họ đào ao thả cá, nuôi lợn... Nguyên vật liệu rẻ, chẳng mấy chốc họ cất được một ngôi nhà xinh xắn. Anh đã học xong đại học, là cán bộ trẻ, được bà con tín nhiệm bầu làm chủ nhiệm hợp tác xã nông nghiệp. Rồi làm chủ tịch xã.

Thời gian như dòng nước chảy xuôi, ông bà giáo đã nhận con, nhận cháu.

Mẹ cái Nga còn chưa ngủ à?

Hà bưng tỉnh. May mà trời tối, cô lau vội những giọt nước mắt rồi đùa:

- Còn đợi bố nó chứ!